

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 4.

ЦАРИГРАДЪ, ЮНІИ 1868.

БРОЙ 6.

РЕВНОСТЬ

Ревность или сѣрдечіе ся казва когато пѣвкой извършва съ всичко сѣрдце какъ-ваго да е работѣ. Безъ ревность никой сполука нѣма. Въ кое да е художество, въ кой да е търговіи, въ кой да е наукѣ никой не може да ся надѣва за успѣхъ ако нѣма ревность въ работѣ-тъ си.

Тайна-та причина защо успѣватъ нѣкои си а други стѣбѣтъ не погѣтъ да напѣрдуватъ въ работѣ-тъ си, е та защото тѣзи иматъ ревность а онѣзи нѣматъ. Кожко и да е долна и малкоприносителна една работа, чрѣзъ ревность-тъ и сѣрдечіе-то на оногизи, който іѣ слѣдува облагородва ся и става срѣдство за добръ приходъ, или служи като стѣпала за въсклчаніе-то къмъ нѣщо по високо.

Каго видимъ въ улицѣ-тъ едно сиромашко ваксарче (дустрадажиче) да работи съ присѣрдце и да покаже едно честолюбіе въ добро-то извършваніе на работѣ-тъ си, и да има една ревность не само да пріеме десетаче-то си но да удари най свѣтлѣ-тъ боіѣ който е възможно, и така да бѣде масторъ въ занаятъ-тъ си, казуванъ, "ето едно момче което нѣма да си остане ваксаръ, но съ тѣзи ревность ще стигне до нѣкой высокъ степенъ въ живота." Почитамъ жельзарѣ-тъ или шивачѣ-тъ, или простѣйтѣ върпачъ който има ревность, и който прилѣжава, и чрѣзъ ревность-тъ си и прилѣжаніе-то си сполучи, да искара по добръ работѣ отъ други-тъ. Казвами за него "Ето единъ челоувѣкъ който ще напѣрдва въ живота."

Вѣзвами въ една печатницѣ, на при-мѣръ, и вѣждами тамъ нѣкои петнадесетъ или двадесетъ млади челоувѣци да нарежда-тъ слова-та. Гледаме едно момче което работи. Умѣ-тъ му е въ работѣ-тъ му. Работи съ ревность а не отъ насилствіе. Работи както гладний-тъ челоувѣкъ иде, съ охотѣ. На свободно-то му прѣме, вѣсто да го видите въ кафене-то че играе на карты или други игры ще го видите да ся упражнава съ книги-тъ си, да изучи добръ правила-та на стѣнненіе-то, и да ся обучава въ прочитаніе-то на различни рѣкописи. Прочита внимателно какито учебни книги, или на языкѣ-тъ му, за да му ся снабди умѣ-тъ съ нужднѣ-тъ понатія щото да може да върши работѣ-тъ си както разуменъ челоувѣкъ, и не както бездушнѣ нѣкоихъ машинѣ. Такѣзи единъ като го видимъ казвами, "Ето единъ челоувѣкъ който ще сполучи. Той ще стане редакторъ, или прилѣжатель, или пакъ, чрѣзъ това упражняваніе, (което е добро училище за онѣзи които знаатъ да го оцѣняватъ) той ще ся приготви за нѣкой высокъ чинъ въ правителственихъ или общественихъ-тъ службѣ." Защо пророку-вами такѣзи една бѣдѣщность за това момче? Защото има *ревность*.

Така е и въ всяко отдѣленіе на общественный-тъ животъ. Кои сѣ были отлични-тъ ижѣ въ исторіѣ-тъ на свѣта? Кои сѣ были прѣобразуватели-тъ, учителя-тъ, изобрѣтатели-тъ и благодѣтели-тъ на свѣта? Не ли онѣзи които сѣ имали ревность? Прочитайте дѣянія-та на Св. Павелъ и други-тъ богоугодни апостоли и проповѣдници. Какво бы мо-

жи тѣ да извършатъ ако не бы имали единъ неуморимъ и неустрашаемъ ревностъ? И отъ тѣхни-тѣ врѣмена до сегашной не е можимъ нѣкоя духовна полза да принеси на църква-та и на свѣта като не е ималъ тѣзи ревностъ.

Виждамы въ исторіи-та Хайнъ отъ Геттингенъ, сынъ на единъ спромахъ тѣкачъ да стане между първи-ты филолози, Аррайтъ, единъ билберинъ да изнайри славян-та макниъ за преденіе, Шейкспиръ, сынъ на иѣсопродавеца да стане Шейкспиръ славянъ-тъ стихотворецъ за цѣль свѣтъ. Ххитеръ дрьводѣлецъ-тъ да стане между първи-тѣ анатомисти, и други много примѣри. Какъ сполучиха тѣ? чрѣзъ ревностъ.

Що си научилъ отъ това, читателю? Бывай ревностенъ. Спромахъ ли си? Избирай нѣкоя работъ. Не срамувай си отъ работъ-та че была долна. Сяга да не е грѣшна и поврѣдителна, но да е полезна. Тогази *съ ревностъ* послѣдувай работъ-та си, и “каквото рѣка-та ти намери да прави, направи го съзъ сила”.

Това като е добръ свѣтъ за тѣлесни-тѣ занимаія още по добръ е за душевни-тѣ. Да неповѣдашъ единъ вѣрж само отъ обичай не ти ползува но ти поврѣжда защото тя приучва на лицемѣрие-то и така утѣпява чувствителностъ-та на съвѣсть-та ти, и безъ съвѣсть ще си като корабъ безъ кормило-то. Увѣри си за нетниъ-та и разсѣдай по съвѣсть-та си. Вѣрвашъ ли че имашъ безсмъртна душа, че има судъ Божій? че има за тебе или вѣченъ животъ или вѣчна смъртъ? Вѣрвашъ ли въ Евангеліе-то, въ Спасителя Христа? Не дѣй ми казва че това си познавалъ отъ много врѣме. Вѣрвашъ ти това? Бывай ревностенъ и показвай съ дѣла-та си че така вѣрвашъ. Спасеніе-то на безсмъртна-та ти душа не е нѣкоя дѣтиска игра, не е нѣкоя маловажна работа. Ревностенъ бди. Избирай нѣтъ-тъ си съзъ страхъ Божій; увѣри си че нѣтъ-тъ е *правъ и богоугоденъ*, та послѣдувай *съ ревностъ*. Свѣтъ-тъ нека ти вика фанатикъ; на това ты не гледай. Бывай ревностенъ и “ако е Богъ отъ къмъ тебе, кой може да бѣде противъ тебе?”

Знай дѣла-та ти че не си нито студень ни топъл; дано да бѣше ты студень или топъл. Откровеніе гл. 3; 15.

МЛАДЫЙ-ТЪ ЧЕЛОВѢКЪ.

(Продълженіе отъ брой 5-й.)

За основаніе-то на характеръ-тъ.

Всички-ты писателие силно говорятъ че *рѣшителностъ* е една не обходима частъ на характеръ-тъ; и право говорятъ защото безъ неѣ никой не може да каже че той има добръ характеръ. Из всички-ти писатели не изясняватъ добръ що ще каже рѣшителностъ на характеръ-тъ. Рѣшителностъ е само една рѣчь, а една рѣчь никого не може да изрази едно попятіе което е толкосъ сложно колко-то попятіе-то което имамы въ ума си когато говоримъ че единъ характеръ е рѣшителенъ. За да е нѣкоя рѣшителенъ той трѣбва да може да обраца ума си врѣхъ кой да е прѣдмѣтъ, да може тихо и безпристрастно да разгѣдва доказателства-та и на двѣ-тѣ страни на прѣдмѣта, да може разумно да раслѣдва за тѣзи доказателства, — и тогава, когато неке е сигнизлъ до рѣшеніе-то, той трѣбва да има сила изведиже да прѣдстави прѣдъ себе си всички-ты доказателства, спорядъ които рѣшеніе-то е станало, щото никое съпротивленіе или сила да не може да раслѣти рѣшеніе-то му. Ина дѣй нѣща които твърдѣ чистого криво ся примѣтъ за рѣшителностъ на характеръ. Едно-то е упорство; т. е. когато единъ человекъ ще дойде на едно рѣшеніе, и тогава упорно ще го държи ако и да можатъ да ся дадѣтъ силны доказателства противъ него, и ако и да има нова свѣтлина да осіе прѣдмѣта. Друго-то е *стрѣмнителностъ*; т. е. когато единъ человекъ ще си впуца въ единъ работъ безъ да мисли за положителны-ты и отрицателны-ты доказателства.

Знавалъ съмъ много хора които бѣха така измимени, и когато тѣ ся хваляхъ за рѣшителностъ-та на характеръ-тъ си, други человекъ вѣроятно видахъ само онова което бѣше смѣшно и за ожалваніе. Нѣ азъ сега говоримъ за онова рѣшеніе на характеръ-тъ което може да тран едно тѣко разгѣдуваніе и тогава да ся удобрава отъ съвѣсть-та — за онова рѣшеніе което безпристрастимъ умове ще удобряватъ когато тѣ разбиратъ обстоятелства-та.

Едно рѣшеніе не трѣбва да ся направи изведиже, това ще да е стрѣмнителностъ.

Раскаждайте нѣколко вѣрмя за обстоятелства-та на прѣдмѣта. тогава оставѣте работѣ-тъ за малко вѣрмя, да ли ще бъде полезно, и така нѣма да разкажувате за рѣшеніе-то си.

Единъ благороденъ челоуѣкъ, който имаше достоенъ характеръ и чудныя способности за обширныя планове, едно вѣрмя ми каза че когато нѣмаше да рѣши за нѣкоя важна работѣ той ся оттегляше на сайѣ, и прѣво глѣдаше на всички-ты сѣществующы и възможны обстоятелства и на една-тъ страна и на друга-тъ страна.

Тогавя той оставаше работѣ-тъ, за малко вѣрмя за да види дали нещѣхъ да му дойдѣтъ нѣкои новы мысли, или дали нѣкоя нова свѣтлина не ще да възсияе, и сѣтиѣ рѣшаваше спорядъ както доказательства-та бѣхъ посланы или на една-тъ или на друга-тъ страна. Той рѣдко разкажуваше за едно рѣшеніе.

Когато едно рѣшеніе еднажъ здраво е ставило, то трѣбва да ся извърши. Отъ вѣрмя-то когато дѣте-то кара обрачѣтъ си, или тегли малкы-ты си кола, или трѣкала тонкы-ты си, — до дѣнь-тъ на смърть-тъ си, той все трѣбва да прави важны рѣшенія. Ако той ще казува че не ще да земе отговорность-тъ да прави рѣшенія-та, пакъ въ това той ще земе отговорность на отричаніе-го. Всяко рѣшеніе трѣбва да ся направя спорядъ правды правця и тогава челоуѣкъ ще може да осѣща че той е удебренъ и подиренъ отъ Всемогашій.

Накой не може да не почита поведѣніе-то на Лордъ Манчестеръ, единъ Англискій сѣдѣи, когато въ вѣрмя-то на единъ сѣдъ, и вѣстници-ти и знаятъ и цѣлый народъ търсяхъ да го заплашаватъ съ прокльшаванія и устрашаванія, и даже и казахъ че щѣли да го убиятъ. Душы-ты му сѣ славны и достойны да ся учатъ отъ всякой младѣжъ въ свѣта.

«Но тука да ся запрѣжъ. Прилично е да забѣлѣжѣмъ за разны-ты заплашванія които ми правятъ.

Голѣмый сганъ който обыкая сѣдѣице-то безъ да може да чюя сѣдѣж-тъ — и разны-ты събранія и смущенія които ся ставили въ други мѣста, безмѣрно ся укорили и общы правды и правителство-то.

Пакъ заплашителны слова сѣ обноро-

двать, въ които ужъ народъ-тъ опрѣдѣлява на кое рѣшеніе, и кое осѣжденіе трѣбва да даде. Тѣ ны заплашватъ съ опасность-тъ и смущенія-та които ще ставатъ помѣжду народа ако нме не склонимъ на мѣнше-то нмѣ. Осѣнь това тѣ ны псеуватъ заплашителны писма, и даже ги печататъ въ вѣстници, и нѣкои сѣ были прѣдставены тука при сѣдѣице-то.

Но писателие-ты събрѣкатъ ако мислятъ така да ми заплашватъ. Дѣлности си азъ нѣхъ испѣлнѣхъ защото нѣмамъ отъ що да ся боѣ.

Вѣстници обнородвать лѣжливы статьи относителны на мене, и лѣжливо говорятъ за мен-ты мнѣнія, нѣ вѣршатъ че мнѣніе-то което челоуѣцы-ты до сега сѣ знаяли, и общо-то поведѣніе на живота ми ще мя защищаватъ отъ всички-ты нмѣ вѣдѣителны стрѣлы. Ако прѣзъ царуваніе-то на нашій царъ азъ нѣкогашъ сѣмъ подѣржалъ управленіе-то му, или сѣмъ помагалъ въ мѣрны-ты му, това сѣмъ сторилъ безъ надеждѣ за другъ награда осѣнь съзнание-то че осѣщахъ че дѣлата ми бѣхъ правы; и пакъ, ако нѣкогашъ сѣмъ ся прѣтивилъ на нѣкои мѣрны на правителство-то, това сѣмъ сторилъ понеже мислихъ че мѣрны-ты бѣхъ кривы, а не че бѣхъ воденъ отъ мнѣніе-то на нѣкоя партія, или че ся надѣяхъ за нѣкоя лична ползѣ. Почитамъ и цари и народа, нѣ спорядъ кое-то мнѣніе, много нѣща които ся сполучватъ чрѣзъ тѣхно-то пріятелство не сѣ достойны да ся търсятъ.

Искамъ честь прѣдъ народа: не онакъ честь която сѣ дѣря, а онакъ която слѣдува почтеню дѣла. Тая честь рано или късно всякога ще ся даде на оны които търсятъ добра цѣль чрѣзъ добры срѣдства.

И въ тоѣжъ сѣдъ неще направѣмъ онова което съвѣсть-та ми говори че е криво, ако и да можъ да получѣмъ хвалѣ-тъ на хиляды челоуѣцы и на всички-ты вѣстници които ся печататъ въ нашій народъ. А на прѣтивъ не щѣ да отбѣгамъ да направѣмъ онова което мислѣмъ че е право ако и да мя укорява цѣлый свѣтъ и да говори всякъкъвы злы душы за мене. Съ единъ почтенъ челоуѣкъ въ старо вѣрмя, който бѣше въ подобны сѣ тѣзы обстоятелства, и азъ можъ да кажѣмъ че «всякога сѣмъ ималъ това мнѣніе, че укорѣ-

ние, което се придобива чрез добро поведение, не е укорение, но слава, (Ego, hoc animo semper fui, ut invidiam, virtute partam, gloriam non invidiam, putarem).

Нека сега да се разбира че такви укорения, заплашвания и пр. не ще да имат влияние нито върху единъ человекъ който е поставенъ въ това сѣдилище; и че, ако и да иматъ нѣкое влияние, то ще ше да е противно на желаніе-то на онѣзи които ги употрѣбляватъ, понеже ние щѣхмы да стоимъ срѣщъ такви укорения и така по строго щѣхмы да сѣдимъ. Но надѣжъ ся, и съмъ увѣренъ че имамъ сила щото да не уклоня нито на едикъ-тъ, нито на другъ-тъ странъ. Нибонъ лѣжи нито заплашваніе, нищо което е станало или което може да става не ще тегли колко-то едно перо, щото да не давамъ на обвиненный-тъ въ таѣхъ сѣдѣжъ, всичкъ-тъ сила или помощъ кой-то той може праведно да придобие чрезъ кой да е законъ, или правдинъ, или обстоятелство, също както кой да е другъ паклѣветенъ щѣше да изисква въ подобни обстоятелства.

Нѣ заплашватъ ни не само съ укорения, — говорятъ даже и за личикъ-тъ ни поврѣдъ. Това не вѣрвамъ. Най лоши-ти человекъци, въ най лоши-ты врѣмена на наше-то отечество не сѣ употрѣбили такви срѣдства. Срдце-то ми е спокоено, най послѣдно-то нѣщо което може да става на кой да е человекъ не ще да стане поскоро отъ колко-то е добро за него, ако той ще умрѣ за да поддържи законы-ты и свободъ-тъ на отечеството си — защото безъ правителствени закони не могатъ человекъци да иматъ истинъ свободъ."

Вѣстия съмъ тѣзи драгоцѣнни души за да ви покажѣмъ що искаемъ да кажѣмъ съ рѣчь-тъ *"истинна рѣшителность на характеръ"*.

Такава рѣшителность ще ви помага въ всички-ты обстоятелства на вашъ животъ. Въ кои да сѣ обстоятелства, и въ какво да е положеніе, умъ тѣ все трѣбва да е разсѣдителенъ, и срдце-то да е дѣятелно.

Познавамъ единъ ловець, който едно врѣмя когато той бѣше въ пустиникъ-тъ далѣчь отъ нѣкожъ къщъ, чу, три пѣти, бързо-то грѣмнуваніе на единъ пушкъ, което е бѣлѣгъ на ловцы-ты когато сѣ въ нѣкожъ опасность. Извелъжъ той трѣгна въ

варжъ-тъ си, за да търси ловець-тъ който пушкание. Слѣдъ малко врѣмя грѣмнуваніе-то се повтара и той силно и усърдно грѣбѣше. За два или три часа той плува отъ едно езеро до друго и тогава видѣ малко дымъ между дръвета-та при воджъ-тъ. Като стигна да брѣга той чу едно слабо въздышаніе и скоро, при единъ малкъ могомъ, намѣри единъ человекъ който бѣ прѣсѣкль голѣмъ-тъ артерійжъ на крака си съ браджъ, и отъ крѣвотеченіе-то, бѣше близу до смърть. Безъ да се забави, той, навелъжъ, съсъ зѣбы-ты си, извади коржъ-тъ на черной бѣзъ — въ уста-та си направи единъ ланжъ съ който той завърза рижъ-тъ и задрѣ крѣвь-тъ; тогава той вдигна человекъ на ramo-то си, тури го въ варжъ-тъ си, го занесе отъ пустиникъ-тъ у дома му и така го избави отъ смърть.

И това бѣше рѣшителность на характеръ — ако и да имаше нуждъ за дързость да си противи на заплашванія-та на свирѣни человекъци.

Множество младежи погиватъ защото имать рѣшеніе да отговорятъ *не щж*. Тѣ срѣщатъ нѣкои прѣтели които г. поканятъ да идатъ на пиханъ-тъ или на нѣкое лошо мѣсто.

Тѣ знайтъ че трѣбва да не склонѣтъ, — тѣ добръ осѣщатъ че родители-ты и тѣ не искатъ тѣ да идатъ на такви мѣста, — тѣ добръ познаватъ че они които ги поканватъ сѣ подолни отъ тѣхъ въ нравственый си характеръ, иъ пакъ имать дързость да отговорятъ *не щж*. Когато еднажъ сѣ склонили, вторий пѣтъ по лесно склоняватъ, и тогава и тѣ ся задѣжкватъ да поканятъ поканители-ты си. Това е начало-то на онзи пѣтъ който води на цѣлство — на раскошность и на всякакви развращенія, и така до погубленіе-то — до свършено-то погубленіе и за тойзи свѣтъ и за онзи.

— Вѣстия-тѣ пишѣтъ за едно много страшно избухваніе отъ барутъ, което прѣди малко ся случило въ Китай въ градъ-тъ Вучунгъ, срѣщъ Банкау. Едно *дзеспане* дѣто былъ събранъ много барутъ за войска-тъ, ся е запалило, та ся е пърсналъ онзи барутъ толкозь силно, щото грѣмъ-тъ ся чулъ въ Кинкляугъ, 120 миль, (сир. 40 часа) далѣчь. Убити-тѣ и рачени-тѣ были до 5,000.

САНСКРИТСКИЙ ЯЗЫКЪ.

Санскритский е книжный-тъ языкъ на Индїи и отъ 2000 години на самъ е былъ както ся казва мъртъжъ языкъ, т. е. единъ племень но не говоритъ языкъ.

Рѣчь-та Санскрита знача *свършено* или *работенъ*, за тоа языкъ-тъ на учены-тъ ся казва Санскритский, а различны-тъ прости нарѣчїя ся казватъ Пракритский отъ рѣчь-тъ *пракрита*, естественъ или не-работенъ. Тойзи искусенъ и много обработенъ древенъ языкъ, споредъ критически-тъ издирвїи на народописатели-тъ, изнайнарѣдъ былъ въведенъ въ Индїи отъ Сѣвероападъ чрѣзъ нѣкон плѣмена които принадлежали на Арииский-тъ клонъ на Индоевропейскы-тъ народы. Слѣдователю всицы-тъ Европейскы языци иматьсь него сродство, и наирѣватъ въ него едно сильно доказательство за первоначио-то имъ единство.

Имаа явече отъ 75 години отъ какъ захванахъ учени-тъ Европейци да испытатъ тойзи языкъ. Схрѣ Вилїамъ Джонсъ, и Яковъ отъ Англичаны-тъ, братїя-та Швесеми и знаменитый-тъ филологъ Бопъ отъ Немцы-тъ, Французивъ-тъ Шези, и съ помы-тъ времена Професоръ Хуйтны въ Америкѣ, съ были списатели-тъ, които много съ спомагали да привликатъ къмъ него вниманїе-то на ученый-тъ свѣтъ и да улѣснїаватъ изучаванїе-то му. Трудове-тъ на тѣзи филолози съ дали новъ поводъ на языкоученїе-то, защото наирѣва че нѣкон азыци, които много различаватъ въ сегашни-тъ си нарѣчїя, имать много общи и коренны думы, узавезены въ древный-тъ Санскритский, и слѣдователно ако и да ся видять толкови отдалечены едни отъ другы, пакъ едно време трѣба да съ имали едно общо происхождение. Заради овѣзи отъ читатели-тъ ни, които може да любопытствувать въ сравненїе-то на свой-тъ языкъ съсъ Санскритский-тъ, ще изложимъ тука нѣкои заблѣгванїя отъ Санскритскъ-тъ грамматики.

Щещивителны-тъ имена имать три рода: муж. жен. и срѣд.; три числа: единствено, двойственно и множественно, и отъ падежи. Числителны-тъ съ: 1, *ека*; 2, *два*; 3, *три*; 4, *чатуръ*; 5, *панча*; 6, *шати*; 7, *септа*; 8, *аша*; 9, *нава*; 10, *даса*; 11, *екадасо*; 20, *винсати*; 30, *трин-сати*; 40, *чатваринсатъ*; 50, *панчасатъ*;

60, *шати*; 70, *саттати*; 80, *асати*; 90, *навати*; 100, *сата*.

Глаголь-тъ има два залога, дѣятеленъ и страдателенъ. Има и десеть разны спряженїя.

Избирамы и нѣколко думы за сравненїе съ Българск. или Славянск.; ср. Санскрит. *ко*, *ка* Българ. кой *коя*, *сва*, свой, *званъ*, звонъ, *уба*, сл. обѣ, *критю*, см рть, *крика*, вѣкъ, *сушка*, сухъ, *асты*, есть, *уда*, вода, *маханъ*, мощь, *свасуръ*, свать, *накханъ*, некта, *нактанъ*, ноця, *живъ*, животъ, *турно*, пленъ, *хридо*, сердце (?), *зима*, зима, *грабъ*, грабїи, *дуна*, дымъ (думанъ), *дакшина*, десанца, *фена*, пѣна, *агни*, огонь, *трїна*, трѣтъ (отъ *тарни* трѣва), *дваръ*, сл. дверъ, *мушъ*, мишь, мишка отъ корень-тъ *муша*, крадамъ.

Наирѣватъ ея още и много други думы които съ доста любопытны за испытатели-тъ на Българскъ-тъ грамматики.

ЗАРАДИ ХЛѢБЪ-ТЪ.

Кога и дѣ ся въведе мѣсенїе-то на хлѣбъ-тъ и кой е измыслителъ-тъ му знанїе-то е много ограничено. Въ книгъ-тъ на Бытїе-то гл. 3; 19, наирѣвамы първо-то историческо въспоминанїе за хлѣбъ-тъ, което показва че употребленїе-то му е много ветхо.

Кытайци-тъ отдаватъ внесенїе-то въ Кытай на мѣсенїе-то на хлѣбъ-тъ на нѣкого си отъ мудры-тъ имъ называемъ Сїуг-Нунгъ, който живѣлъ около 1,998 год. прѣди Христа.

Египтяни-тъ припознавахъ богынїи-тъ Исхъ за изобрѣтателкѣ на сѣянїе-то на жито-то и на мѣсенїе-то на хлѣбъ-тъ.

Древни-тъ Грци отдавахъ измысленїе-то на мѣсенїе-то на хлѣбъ-тъ на богынїи-тъ Цересъ и на нейный-тъ отхраеникъ Триптолема (магъкъ богъ).

Първи-тъ жители на Италиѣ грухяхъ жито-то (както сега дивн-тъ въ Америкѣ грухатъ кукурузъ-тъ) и го варѣхъ та го ядѣхъ гаго булгуръ.

Въ страны-тъ, дѣто не знайтъ още хлѣбомѣсенїе чловѣци-тъ ся хранять както и прѣди измысленїе-то му, съ оризъ, съ коренїе отъ разны садове, съ овоци отъ дръвѣ-та, и съ месо отъ животны и рыбк. Жители-тъ на Индїи и на другы страны на Азиѣ и Африкѣ хранять ся още и сега съ варенъ оризъ.

Жители-тъ на Южнѣ Америкѣ ся хра-

пять съ единъ видъ брашновидны кореніе конто чукуватъ или мелѣтъ и като го смѣсятъ съ водж идеть го сурово, или варено или и печено въ пещь или въ жаравѣ.

Ескимн тѣ конто живѣютъ въ поледенн-тѣ поясы, хранятъ ся най много отъ тѣлстнѣ-тѣ на морскы фоки конто живѣютъ на голѣмы стада въ сѣверны-тѣ морета, и отъ месо-то на птици конто ся събиратъ въ онѣзи страны лѣтно врѣме.

ТОВА Е ШО ИСКАМЪ.

Единъ идолопоклонникъ въ Вѣсточнѣ Индіѣ много врѣме былъ неспокоенъ заради душевно-то си спасеніе. Усѣщалъ ся че былъ грѣшенъ и че тѣзи грѣхове конто той бѣ сторилъ, ако не бы да му ся простятъ, ще го осѣдятъ вѣчно — Мѣчилъ ся да исплънава всичкы-тѣ паредбы на тамошны-тѣ язычески храдове купувалъ идоли голѣмы за въ къщѣ-тѣ, да ся поставятъ, и малкы идолчета да носи въ пазухѣ-тѣ си и да окачи на шійк-тѣ за упавзаніе отъ душевнѣ поврѣдѣ; той приносилъ скжпоцѣнны жертвы, горилъ темпль и другы ища прѣдъ идоли-тѣ въ храмѣ-тѣ както е обычаи тамъ, но все было на праздно; зашто-то душевно нѣкое спокойствіе не можилъ да намѣри.

Отишелъ при жрецы-тѣ и при нѣколко отъ най славни-тѣ имъ учителя и свѣтци да ся научи какъ бы можилъ да намѣри умилостивеніе за грѣхове-тѣ си, и да му ся отмахне това беспокойствіе което той имаше въ дѣшкѣ-тѣ си. Тѣ го съвѣтували да обезпѣява и да побѣждава грѣхѣ-тѣ чрѣзъ мѣченіе-то на тѣло-то си, и по тойзи свѣтъ той забилъ въ црвулы-тѣ си голѣмы гвозден, конто на всякъ стѣпка бодѣли нозѣ-тѣ му. На тѣзи мѣчителны гвозден той стѣпвалъ та свѣршилъ едно поклонническо пѣтуваніе около 480 миль (около 160 часа). Но душа-та му ся е мѣчила още повече отъ тѣло-то.

Единъ день въ пѣтуваніе-то си, поспрѣлъ ся та сѣднѣлъ подъ едно пространно дърво въ сѣнкѣ-тѣ дѣто были събрани нѣколко человекци да слушатъ евангелскѣ проповѣдь. Единъ миссіонеринъ вѣлъ и казалъ слово отъ думы-тѣ въ дѣво Посланіе Юанново, гл. 1. и ст. 7. зъвъ-та на Сына му Исуса Христа е стѣ ны отъ всякой грѣхѣ.”

Като говорилъ проповѣдникѣ-тѣ и ясно

изложилъ евангелскѣ-тѣ нѣтъ възъ прощеніе и спасеніе чрѣзъ вѣрж въ Господа Исуса Христа, горкый-тѣ идолопоклонникъ и самомѣчителъ слушалъ съ голѣмо вниманіе. Духъ Божій вначалѣ истиннѣ-тѣ въ сѣраце-то му и далъ му силѣ да пріеме съсъ живѣ вѣрж Исуса Христа за Спасителя, и най сеишъ той ся исправилъ, та отхвършилъ мѣчителскы-тѣ си црвулы, и извикалъ, “Това е шо искамъ азъ, прощеніе и очищеніе отъ грѣхѣ.”

Отъ тойзи часъ той ставалъ Христіанинъ и до день-тѣ на смърть-тѣ си былъ единъ вѣренъ свидѣтель за изцѣлѣннѣ-тѣ и очистителнѣ-тѣ силѣ на кръвь-тѣ Христовѣ.

Читателю, беспокойствіе ли си и смущенъ въ ума? Опытай спокойствіе-то което си намѣрва въ Христа. Тършишъ ли душевенъ миръ, мирѣ-тѣ Божій който прѣвѣсхожда разумѣ? Само въ Христа ся намѣрва. Усѣщашъ ли че си грѣшенъ? Ето кръвь-та Исусова очисти отъ всякой грѣхѣ.

ШО МОЖЕ ДА НАПРАВИ ЕДНО МАЛКО ДѢТЕ.

По разны страны на свѣтъ-тѣ има поставены прѣди много врѣме дружества на *въздържаніе*; намѣреніе-то на тѣзи дружества е да отвращатъ хора-та отъ употребленіе-то на опивателны-тѣ питія и така да ги избавятъ отъ поврѣдны-тѣ слѣдствія на пиянство-то. Тѣзи дружества си имагъ паредбы; едно отъ първы-тѣ имъ условій е обѣщаніе-то, което трѣбва да даде всякой който иска да стане членъ на тѣзи дружества, *че неше да окуси никоги никокво видъ отъ опивателно питіе, освѣнъ като за црѣ.* Тѣзи дружества си имагъ събрания, въ конто ся произгласяватъ много слова и ставатъ много прѣгѣжданія за въздържаніе-то и противъ не въздържаніе-то, и мнозина много пакти, владени на пиянство-то убѣдихъ ся да ся оставятъ отъ питіе-то като отвѣдѣтъ въ тѣзи събрания. Въ едно такова събраніе случило ся да ся намѣри едно дѣте, на което баща му былъ владенъ на пиеіе, и като ся върнало у дома си, и баща му ся научилъ дѣ е было, попыталъ го: “А шо ся ползова ты отъ онова многословіе?” “Научихъ ся, отговорило съсъ смвреномудріе дѣте-то, — че не трѣбва да вкусьж никоги опивателно питіе; зашто който ся влада на питія губи, 1) Парн-тѣ си 2)

Врѣме-то си, 3) Характеръ-тъ си, 4) Здравіе-то си, 5) Независимость-тъ си, 6) Достоляніе-то, си 7) Чувствованіи-та си, 8) Самовластіе-то си, 9) Почестъ-тъ на домородіе-то си, 10) Спокойствіе-то на домородіе-то си, 11) Благополучіе-то на сурругъ-тъ и на челядь-тъ си, 12) Блѣдностъ-тъ на дѣца-та си, 13) Честъ-тъ въ отечество-то си отъ съотечественници-тъ си, 14) Животъ-тъ си, 15) Души-тъ си!

Споредъ достовѣрны сѣѣткъ, — слѣвало да говори дѣте-то, педесеть хмылды хора всякъ годникъ слизать безъ врѣме въ гробъ-тъ отъ піанство-то. Колко е страшно нѣщо піанство-то! Въ просты-тъ и нескусны-тъ тѣзи разгледанія на дѣте-то баща-та останкъ безгласенъ; а поведеніе-то му слѣдъ това показало че малкъ-тъ му оизи, сѣтъ станалъ избавитель не само неговъ, но и на всичко-то му домородіе. Любезни читателю, вадѣте се отъ піанство.

ДЕЧКО ВОДЕНИЧАРЬ-ТЪ

Воденичарь-тъ Дечко бѣ много сребролюбивъ, много обичаше пари, и много почиташе онѣзи които иматъ пари. Когато чу той че говоряхъ за нѣкого си богатъ человекъ, той казуваше, "Много е добръ; азъ го позиваамъ добръ; приятель ми е отъ много врѣме." Но ако бѣ за нѣкой сиромашъ человекъ да говорятъ, Дечко не го познаваше никакъ.

Дечко съсъ всичко-то си сребролюбіе сѣлъ си бѣ сиромашъ. Поминкъ-тъ му бѣше само съ една простъ воденица. Приходъ-тъ му бѣ малкъ, но постоянь. Додѣ работаше воденица-та, Дечко все си изваждаше хлѣбъ-тъ, и пакъ толкови му бѣше икономія-та щото бѣ и артердисалъ нѣколко гроша които той прѣгледаше и прѣчиташе съ голѣмо удоволствіе. Но Дечко не бѣше задоволенъ. Малко-то косто бѣ придобылъ, даде му желаніе за да има още повече. Той искаше и богатъ да стане. Единъ день като мислѣше тѣй, научи се за единъ селянинъ който слѣдъ като бѣ сънувалъ три ноци наредъ, напѣрилъ едно гърне съсъ жытницъ заровено въ земѣ-тъ.

Това извѣстіе пробода като съ ножъ сърдце-то на горкій-тъ Дечко. "Его ми" рекъ той, "трудѣхъ ся, потѣхъ ся отъ за-раѣн до вечеръ и какво печалѣхъ? А той-

зи селянинъ нѣмалъ работѣ, и легналъ да спи, и само съ единъ съсъ спечалилъ съ хмылды. Ахъ! да можехъ и азъ единъ такъвзи съсъ да видѣхъ! Колко ще ми бѣде сладко да ископаѣхъ изъ такъвзы едно гърне! да го извадѣхъ скритомъ и у дома да го занесѣхъ, безъ да мя види ншто жена ми! И послѣ до латки да бѣркамъ въ жытницъ, Ахъ! какъ радость!"

Такъвзи мисли обеспокоявахъ воденичарь-тъ. Той отпуснѣ прѣдлинно-то си прилѣжаніе и нѣмаше присърдце вече за такъвзи дребни печалбы. Муцерин-тъ зѣхъ да не дохождатъ вече, Всякой день Дечко мисляше за ипаніе-то, и всякъ ноць си лѣгаше съ мисль даю да сънува. Най сетѣ многожеланый-тъ съсъ му дойде. Той видѣ въ съсъ-тъ че подъ основъ-тъ на неговъ-тъ воденицъ, инаше едно гърне пълно съсъ злато и съ слмазы, дълбоко заровено въ земѣ-тъ и покрито съ единъ камъкъ.

Дечко не каза никому тойзи съсъ, за да му се повтори още два пѣти и така, споредъ както казватъ съновници-тъ, да може да се увѣри че ще си сбѣде. И въ това не се излѣга защото съсъ-тъ му станъ и вторый и третій пѣтъ, и всякой пѣтъ гърне-то бѣ също-то и стояше тамъ на също-то мѣсто.

Нѣмаше той сумнѣніе вече, и тѣй станил рано та зѣ мотыкъ въ рѣкъ и отиде тамъ на воденицъ-тъ самичкъ и зѣ да подкопава подъ онѣзи странъ на стѣнъ-тъ който той бѣ видѣлъ въ сънуваніе-то сл. Първый-тъ знакъ на сполука-тъ бѣ единъ черепъ, и като го видѣ насърдчи се още по дълбоко да копне. Подиръ малко изровилъ единъ керамидъ цѣлъ и като новъ. Най сетѣ слѣдъ много трудове стигналъ до единъ широкъ и плоскавъ камъкъ, но толкови голѣмъ щото, той самъ си не можеше да го помѣсти.

"Его го, сполучихъ, рекъ Дечко въ себе си, подъ тойзи камъкъ има мѣсто за голѣмо гърне, но трѣбва сега да отидѣхъ у дома, и да искажѣ работѣ-тъ на жени-тъ, та да дойде и тя да ми помогне да обѣрихъ камъкъ-тъ." Отиде и извѣсти на жена си за голѣмъ-тъ честь която бѣше имъ станѣла. Разумѣва се че жена-та много се възрадувала, и притѣри-ла мѣжъ-тъ си, и скочила като луда отъ радость.

Но неспѣрѣніе-то имъ бѣ още по го-

лъмо да знаѣтъ точно колко сѣ жълти-
цы-тъ въ гърне-то. Бързешкомъ отидохъ
на мѣсто-то и не намѣрихъ жѣлаемо-то
иманіе но намѣрихъ срупенъ и разсипанъ
воденицъ-тъ, която имъ бѣше единичка-
та подборка и срѣдство за прѣпитаваніе-
то имъ!

РАЗНЫ ПРѢДМЕТИ.

— *Гласъ Божій.* Богъ говори на чело-
вѣка чрѣзъ безбройни-тъ свои създавїя.
Неговъ-тъ законъ, негова-та мъдрость и
негова-та благость сѣ написани на небе-
сный-тъ сводъ. Гласъ-тъ му е въ пла-
нины-тъ и въ долины-тъ на земь-тъ;
въ вѣчный-тъ снѣгъ на планински-тъ
верхове и въ вѣчны-тъ зеленинъ на тро-
пически-тъ долины. Кѣдѣто и да ся о-
бращама тамъ слушама Божій-тъ гласъ
и вждама своеречно-то му писмо.

— Въ едно испытаніе на недѣлно-то
учище въ единъ градъ въ Америкъ,
прѣди малко, раздавали ся награды на
онѣзи ученицы които бѣхъ научили възъ
устъ 5,000 и повече стихове отъ Свято-
то Писаніе. Награды-тъ станали 37. Пър-
ва-та награда была дадена на едно мом-
че което изучило до 11,000 Стиха. Вто-
ръ-тъ награда зѣло едно момче което
изучило 9,000 стиха.

— Покръстени Евреи. Единъ Еврей-
ски вѣстникъ дава тѣзи подробности за
число-то на Еврей-тъ които сѣ прїели
Христїанскъ-тъ вѣрѣ.—

Въ Лондонъ има до 2,000; въ Бер-
линъ има до 4,000; общо въ Европѣ има
до 20,000. Въ Англїйскъ-тъ Церквѣ има
до стотина които сѣ встѣпили въ свѣ-
щенническый чинъ, и въ Берлинскый-тъ
Университетъ отъ профессоры-тъ 28 сѣ
отъ Еврейскый родъ които сѣ прїели
Христїанство-то.

— Асторова-та Библиотека въ Нью-Йоркъ
сдържава 135,000 книги, отъ които 4,
000 сѣ сѣ приложили прѣзъ миналъ-тъ
годиниѣ.

— Въ Нью-Йоркъ има до 500 жены и
момы които работятъ въ печатницы-тъ
като словослагателки.

— Калватъ че фортепиано-то е изна-
мѣрено на 1819 отъ пѣвкой си Вартоломея
Христофоло, въ Флоренціѣ въ Италиѣ, въ
лѣто 1810.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

БРАТСКО СЪГЛАСІЕ.

Его колко е добро и возко угодно,
Да живѣятъ братїя въ единомисліе!
Пс. 133; 1.

1.

Его колко сѣ блаженн
Сынове-тъ на миръ-тъ!
Съсъ сердца съединены
Ходятъ дружно въ единъ пѣть.

2.

Тѣхны-тъ сердца едни сѣ,
И надѣжда-та едина;
Всеякий братски прилѣжава
Другого да ползува.

3.

Кога всякий братъ за брата
Ся старае искрено,
Не оставатъ безъ заплатъ
По избраннхъ отъ злато.

4.

Тѣй кога на Аарона
Свято миро ся излѣ,
Скоро ся домъ-тъ испълни
Отъ благоуханіе.

5.

Тѣй на хъмы-тъ небесны
Все е пълно съ блескъ Христовъ
Съ радостъ, тържество и пѣсни;
И въздухъ-тъ е любовь.

ПЪТАНІЯ ОТЪ СВ. ПИСАНІЕ.

- 66 Кой пѣвали кога были затворени въ
тъмницѣхъ?
67 Кое обѣщаніе Христово ся испълни
когато Св. Павелъ ся избави отъ уха-
пїаніе-то на змїѣ-тъхъ?
68 Кой бѣ онзи, който безъ малко щѣлъ
да загуби животъ-тъ си като е по-
кусилъ малко медъ?
69 Кой ласкателенъ дворець три пѣти
ся е уловилъ въ своѣхъ-тъ си примкѣхъ?
70 Кой градъ ся е избавилъ чрѣзъ мѣд-
рїѣ-тъ съвѣтъ на едикъ женѣхъ?
71 Кой бѣ онзи баща, който чрѣзъ бла-
годѣтельство-то си кѣлъ единъ за-
пренъ въ затворъ-тъ придобылъ едно
голъмо добро за своѣхъ-тъ си челядь?

Притекателъ на вѣстника и на печатницъ-тъ
А. Минасіанъ, у Джамль-ханъ.